

Regale Sacerdotium Romano Pontifici Assertum

Sfondrati, Celestino

[Sankt Gallen], 1684

§. IX. Solum Pontificem Romanum esse Vicarium Christi, universalis Ecclesiæ Caput, & Episcopum: ex quibus manifestè deducitur, esse supra Concilium, eoque Majorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63125)

Nisi ergo fundamenta Religionis nostræ tubversa velimus, fateamur oportet, cum Patribus Concilii Sinuessani, Papam sibi & judicem & reum esse; immo non tam sibi, quàm Ecclesiæ & Christo, cujus Vicarium agit; cum etiam jure humano cautum sit, judicem cognoscere an sua sit jurisdictio *L. si quis ex aliena ff. de judic. 2. ff. si quis in jus vocatus c. super litteris.* quod maximè verum habet in Principe Supremo, qualis est ille cui dictum est: *Super hanc Petram edificabo Ecclesiam meam.*

§. IX.

Solum Pontificem Romanum esse Vicarium Christi, universalis Ecclesiæ Caput, & Episcopum; ex quibus manifestè deducitur, esse supra Concilium, eoq; Majorem.

Summaria.

1. *Papa Vicarius Christi; ergo major Concilio.*
2. *Papa caput Ecclesiæ universalis; ergo major, & altioris auctoritatis, quàm Concilium.*
3. *Papa Pastor & Episcopus Ecclesiæ universalis; ergo major Concilio.*
4. *Respondetur ad objecta.*

I.

Non hinc telam retexemus toties à Catholicis scriptoribus contra hæreticos textam; sed instituti memores ex principiis, quæ Catholici omnes admittunt, Pontificem Romanum Concilio eminere ostendimus.

Imprimis ergo certum est, nec integrâ fide negari potest, Summum Pontificem esse proximum & immediatum Christi Vicarium, eumque in Christi Ecclesiâ supremam habere potestatem, adeò ut propositio

380 Lib. II. §. IX. Solus PP. Rom. est Vicarius univers.
tio huic contraria, sit hæresis in Constantiensi damnata *Sess. 8. art. 37.*
ubi inter alios Wicleffi errores hic etiam ponitur: *Papa non est im-*
mediatus & proximus Vicarius Christi & Apostolorum.

Et *Sess. 45.* in Bulla Martini V. quâ Concilium confirmatur,
inter alios articulos, de quibus hæresis suspecti examinandi sunt, etiam
hic ponitur; *Utrum credat, quod Papa canonicè electus, qui pro tempo-*
re fuit, ejus nomine proprio expresso, sit successor B. Petri, habens supremam
auctoritatem in Ecclesia Dei?

Et in Concilio Nicæno *Can. 39.* (inter 80. Arabicos, qui ha-
bentur *Tom. I. Concil.* post Acta Concilii Nicæni:) *Ille, qui tenet sedem*
Roma, caput est, & Princeps omnium Patriarcharum. Quandoque ipse
ipse est primus, sicut Petrus, cui data est potestas in omnes Principes
Christianos, & omnes populos eorum, ut qui sit Vicarius Christi super cum-
ctos populos, & cunctam Ecclesiam (NB.) Christianam. Et quicumque
contradixerit, à Synodo excommunicatur.

Idem in Concilio Florent. *Sess. ult. in litteris Unionis, & Latera-*
nensi Sess. 11. definitum est, & Lugdun. *in c. ubi periculum. de elect. in 6.*

Ex hoc Vicarii titulo apertè deducitur, majorem esse Pontifi-
cis, quàm Concilii auctoritatem, & nullo modo Papam Concilio sub-
esse. Vicarius enim Principis & Episcopi, cùm idem tribunal cum
Episcopo habeat, à nullo Principe & Episcopo inferiori judicari potest,
ne quidem à comitiis Regni aut Provinciæ, cui titulo Vicarii aut
Proregis præest *c. 27. §. porro de off. Delegat. c. 1. de off. Vicar. in 6. &*
olim à Præfecto Prætorii non dabatur provocatio L. un. C. de sent.
Præf. Præf. Nec aliquando auditum est, eum qui aliquo in Regno vel
Provincia vices sui Principis aut Regis agit, à Regni Optimatibus vel
comitiis universalibus judicatum fuisse, nec posse, læsâ Majestate, hoc
attemptari. Cùm ergo Papa sit Vicarius Christi in Ecclesia militan-
te, superiorem non habet, nec eorum judicio, qui militantem Ecclesi-
am repræsentant, subjacebit.

Rursus: si Papa superiorem aliquem in Ecclesia habet, ergo
Concilium Constantiense erravit, cùm dixit, supremam in Christi
Ecclesia potestatem penès Pontificem esse; non enim supremam
habet, si alteri subest, ab alio doceri, judicarique potest: suprema
ergo erit penès concilium, & Patres Constantienses erraverint.
Idem Concilium definit, Papam esse proximum & immediatum

Vicari-

Vicarium Christi: aut ergo hæc potestas Vicaria proximè & immediatè à Christo accepta soli Papæ communicatur, aut etiam Concilio; si huic, ergo duos habebimus in Ecclesia immediatos, proximos, supremosque Christi Vicarios, quod inauditum in Ecclesia est, immo in quavis benè ordinata Republica: aut dicendum erit, coacto Generali Concilio supremam hanc & Vicariam potestatem à Papa in Concilium transferri eo ferme modo, quo Pythagoras dicebat, de uno in aliud corpus animas migrare: quod iterum novum est, gratisque & sine ullo ex sacris paginis fundamento assertum. Aut demique veritati cedendum est, fatendumque solum Pontificem Romanum proximum & immediatum esse Christi Vicarium, & ut verbis B. Pauli loquamur: *Tantò altiore Conciliis factum, quantò differentius ab illis nomen hereditavit, cui enim aliquando Conciliorum dictum est, Vicarius meus es tu, super te edificabo Ecclesiam meam, tibiq; dabo claves Regni Cælorum?*

II. Eodem modo Pontificem Romanum caput esse Catholice & Universalis Ecclesie veritas est & definita in Conciliis Constantiensi *Sess. 15. & ult.* in Bulla Martini Quinti, Florentino *Sess. ult.* Lateranensi *ult. Sess. 11.* Lugdunensi *c. ubi periculum. de Elect. in 6.* Et docet eleganter S. Leo in epist. ad Episcopos Vienneses 78. quæ habetur *in c. ita Dominus d. 19.* Nicolaus Papa *in c. fundamenta 17. de Elect. in 6.* Patres Concilii Ephesini se membra agnoscunt, Pontificem verò Romanum Caput Ecclesie, in Actis Concilii *Sess. 4.* S. Thomas eleganter *l. 4. contra Gentes c. 76.* & contra errores Græcorum *c. 65. & 3. p. q. 2. a. 6.* Nec verò Pontifici Romano jure tantum humano, sed divino convenit esse Caput Ecclesie, & consequenter immutabiliter, ut pulchrè docuit Nicolaus I. in epist. ad Michaellem Imperatorem, quæ habetur *Tom 3. Concil. fuitque lecta, & laudata in 3.* Generali Synodo: sic ergo inter alia ibi scribit Nicolaus: *Privilegia istius Sedis vel Ecclesie perpetua sunt, divinitus radicata atq; plantata sunt: impingi possunt, transferri non possunt: trahi possunt, evelli non possunt. Quæ ante Imperium vestrum fuerunt, & permanent (Dei gratia,) hæcenus illibata, manebuntq; post vos, & quousque Christianum nomen predicatum fuerit, illa subsistere non cessabunt immutata. Istæ igitur Privilegia, huic sanctæ Ecclesie à Christo donata, à Synodis non donata, sed jam solummodo celebrata, & venerata, per quæ non tam honor, quam onus, nobis incumbit, licet ipsum honorem non meritis nostris.*

382 Lib. II. §. IX. Solus PP. Rom. est Vicarius Xpi, universi
nostris, sed ordinatione Gratia Dei, per B. Petrum, & in Beato Petro si-
mus adepti, nos cogunt, nosq; compellunt omnium habere sollicitudinem
Ecclesiarum Dei.

Et post aliquot folia, circa finem: *Et si cunctis generaliter sacerdotibus divina tractantibus, fidelium convenit corda submitti, quanto potius Sedis illius Pontifici consensus est adhibendus, quem cuncta Ecclesia generalis jugiter pietas celebravit? Ubi clementia vestra evidenter advertit, nunquam quovis penitus humano consilio elevare se quemquam posse contra illius privilegium vel confessionem, quem Christi vox prætulit universis, quem Ecclesia Veneranda confessa semper est, & habet devota Primatem. Impelli non valent humanis præsumptionibus, quæ divino sunt iudicio constituta. Desinant ergo (rogamus) temporibus vestris quidam per occasionem perturbationem Ecclesiasticam præcipitantes appetere, & quæ non liceat, ambire. Alioquin & quod malè appetiverunt, non perfuerunt: & ipsam quoq; Christianitatem, nisi respuerint, prorsus amittent.*

Ex hac Capitis universalis Ecclesiæ prærogativa multa deducuntur argumenta, quibus Summum Pontificem Concilio superiorem esse ostenditur. Caput enim non situ tantum, & pulchritudine, ac naturæ artificio ceteris membris præstat, sed etiam influxu, causalitate, imperio, gubernatione, & directione: essetque monstrum illud caput, quod ab aliis membris etiam conjunctis motum & imperium acciperet. Si ergo Pontifex à Concilio docetur, movetur, judicatur, corrigitur; aut Pontifex non est caput, nisi honorarium, & titolare: aut non est caput Ecclesiæ universalis, sed tantum Ecclesiarum particularium, quamdiu in Concilio non uniuntur; quod perinde est, ac si dicas, caput unitis membris non dari, illisque præfici, sed separatis tantum divisisque: aut denique duo capita in Ecclesia Christi reperiri: quæ omnia tam sunt absurda, paradoxa, rectæque rationi & sensui Patrum contraria, ut vix aliquid absurdius cogitari, dicique possit.

Rursus quemadmodum implicat esse totum Corpus sine capite: aut corpus aliò, & aliter moveri, quàm ex præscripto capitatis; ita implicat Concilium universale sine Papa, aut huic contrarium, aliterque sentiens, quàm Papa. Cùm ergo dicunt Concilium universale esse supra Papam, huic imperari posse, huic leges ponere, & jus dicere; quid amabo per Concilium universale intelligunt? si enim intelligunt Concilium cum Papa, ejusdemque
cum

cum hoc sententiæ; tam non est Concilium supra Papam, quàm corpus cum capite non est supra caput: domus cum turri, non est supra turrim. Si verò per Concilium universale intelligunt Concilium sine Papa, immo huic oppositum, & contrariæ ab hoc sententiæ; tam esse non potest Concilium universale sine Papa, quàm integrum corpus sine capite: integra domus sine fundamento: Erit ergo Concilium sine Papa corpus capite truncum, & ideò nec universale.

Quod si velint Concilium Papæ oppositum, adhuc pollere auctoritate Papali, immediatè sibi à Christo collatâ, sicque non esse Corpus truncum, cum habeat plenam integrâque potestatem; quemadmodum Capitulum absente Decano, aut Senatus absente Præsidente non est corpus truncum, cum gaudeant plenâ integrâque potestate capitulari & Senatoriâ: Respondemus, hæc utique dici, repetique, sed nunquam probari, nunquam probanda: ostendant enim vel unum sacræ Scripturæ apicem, quo hanc plenitudinem potestatis Concilium acceperit, non Papa? legant Sanctum Doctorem locis citatis, legant D. Bernardum, legant ipsa Concilia & ipsum Constantiense *Sess. 8.* & videbunt apicem potestatis à Christo in Papam collatum esse, non in Concilium. Petro enim, ejusque successoribus dictum est: *Tibi dabo claves Regni Cælorum.* Petro: *Super te edificabo Ecclesiam meam.* Petro: *Confirma fratres tuos.* Petro: *Si amas me, pasce oves meas.* Ubi hinc Concilium? Nolunt jura Principis Delegato fidem haberi, nisi suæ Delegationis tabulas ostendat, cum Delegatio sit facti, *c. cum in jure 21. de off. Deleg.* Ergo nec nobis credendum est, fuisse Concilio plenam in Ecclesiam potestatem à Christo delegatam, nisi tabulas & chirographum Principis exhibeat: & ideò nullum Concilium sibi hanc potestatem, sedente legitimo Papa usurpavit: illi solùm hoc agunt, qui judicem præsentem veriti, malunt futurum & incertum, cujus nec sententiam audiunt, nec manus vident; nec tam Concilii, quàm suam agunt causam, etiam hoc rejecturi, cum libuerit.

Denique Pontifex Romanus sic est Caput Universæ Catholicæ Ecclesiæ, sicut quilibet Episcopus aut Archiepiscopus caput est suæ Diocesis aut Provinciæ, prout expressè habetur in Concilio Nic. *c. 39.* & docet *S. Thom. l. 4. contra Gentes. c. 76.* Cum Petro, ejusque successoribus sine ulla limitatione & restrictione sint traditæ oves Christi,

Christi, *Sicut enim*, inquit S. Doctor citatus, *in uno spiritali populo unius Ecclesie requiritur unus Episcopus, qui sit totius populi caput; ita in toto populo Christiano requiritur, quod unus sit totius Ecclesie caput.* Atqui nullus Episcopus aut Archiepiscopus subicitur Concilio & Synodo Diœcesanæ aut Provinciali; ergo nec Papa Concilio & Synodo Oecumenicæ: quantum enim confusionis & turbarum nasceretur Synodo Episcopis dominante, tantum, multo quæ ampliùs dominante Pontifici; perfecta enim pax, perfectam unitatem desiderat, quæ non est, ubi multi gubernant, nec uni obtemperant.

III. Titulus etiam Episcopi Universalis, qui à nascente Ecclesia semper Pontifici Romano datus est, ejus supra Concilium prærogativam suis ostendit: extant duæ Epistolæ Sixti I. qui Anno Christi cxxi. martyrio coronatus est, in quarum altera hic titulus visitur: *Universalis Apostolica Ecclesie Episcopus*: & Tertullianus ejusdem sæ. uli scriptor *l. de pudic. c. 1.* vocat Pontificem *Maximum, Episcopum Episcoporum.* Synodus Chalcedonenis Leonem Papam frequenter appellat *Sanctissimum & Beatissimum Universalem Patriarcham*; eundem quæ titulum suæ ad Martianum Augustum epistolæ præfigit B. Leo *epist. 54. & epist. 69.* ad Eudoxiam Augustam *epist. 79.* ad Leonem August. *epist. 14. 15. 66.* & Constantinus Pogonatus *epist. ad Agathonem inter Acta 6. Synodi Anno DCLXXVIII.* & ipsa 6. Synodus *Act. 17.* *Universalem Principem Pastorum, primæque Sedis Antistitem Universalis Ecclesie.*

Archimandritæ Orientis in epist. ad Hormisdam: *Universi Orbis terra Patriarcham, & caput omnium* Anno DXXVII.

Theodorus Studita sanctitate celebris *epist. ad Leonem III. Sanctissimum, Summum, Patrem Patrum, Equalem Angelis, Beatissimum, & Apostolicum Papam, Archipastorem Ecclesie, quæ sub cælis est,* Anno DCCCIX.

Si ergo Papa Episcopus & Pastor est Ecclesie universalis, sequitur, non illum tantum in omnibus particularibus Ecclesiis majorem esse, sed ipsam etiam Ecclesiam universalem, quam Concilium representat: Tituli enim Pastoris, Episcopi, Capitis &c. superioritatem significant, si ergo Papa est Episcopus Universalis & Catholicæ Ecclesie, negari non potest, esse supra Ecclesiam, nisi ab illis fortè, qui negent, Episcopum suis ovibus suo quæ Clero, etiam collecto, majorem esse.

Non

IV. *Non obstant* 1. Concilium Carthaginense 3. c. 26. in primo Tomo Conciliorum, & habetur in c. prima d. 99. Pelagius II. in epist. ad Episcopos Orientales in c. nullus d. eadem. S. Gregorius l. 7. epist. 30. in c. ecce. d. ead. & lib. 4. epist. 38. 39. 30. 32. 34. 36. & l. 6. epist. 30. ad Mauritium, quibus locis titulus universalis Episcopi negatur posse à summis PP. usurpari, tanquam fastuosus, arrogans, & in aliorum Episcoporum contemptum cedens.

2. Concilium Carthaginense quod spectat, certum est, non loqui de Pontifice Romano, sed de Patriarcha, aut prima illius Provinciae Sede; nunquam enim Episcopi Carthaginens. in Romanum Pontificem imperium sibi arrogarunt.

S. Gregorii M. mens & sententia, quæ fuerit, jamjam dicemus. Nunquam ille negavit Primatum supremamque totius Ecclesiae curam & gubernationem penès Romanum Pontificem esse, quin potius contrarium & calamo, & ipso facto expressit, ut patet ex iis, quæ contra Joannem Patriarcham Constantinop. statuit, aliisque quamplurimis, & præsertim lib. 7. ep. 63. & 64. l. 11. epist. 42. & 54. lib. 2. ep. 37. l. 5. epist. 15. 24. 64. &c.

Quod vero titulum Episcopi Universalis adeò fuerit insectatus, causam dedit arrogantia fastusque Patriarchæ Constantinopolitani; hic enim, quòd in urbe regia alteraque Roma, sedem fixisset, non contentus tribus Patriarchis Alexandrino, Antiocheno, Hierosolymitano se quartum adjungere, primatum etiam inter Patriarchas Orientis occupaverat, submoto Alexandrino, editoque de hoc canone in secunda Synodo Oecumenica, qui numero est tertius: sed quòd hic canon aut suspectæ fidei esset, aut à Damaso Pontifice non admissus, nec effectui datus; repetitus postea est in Concilio Chalcedonensi, Anatolio Episcopo urgente, & præsertim Augustorum potentiâ, & gratiâ subnixo, qui suum crederent, quidquid Patriarchæ honoris accessisset. Sed Leo M. quantumvis à Senatu, Augustis, Concilioque impendiò rogatus, adduci nunquam potuit, ut canonem probaret, secundasque Patriarchæ Constantinopolitano deferret, quòd hoc Concilio Nicæno, jurebusque Patriarchæ Alexandrini diceret adversari, nec decere unius spoliis alterum ornari; tantumque dicendo scribendoque fecit, ut Anatolius, ipsique Augusti cæpto desisterent, & Leoni parerent.

Sed cum Imperio Occidentis, ipsaque Româ barbari potiti essent, & Pontifices Romani tot ipsi cladibus, malisque domesticis premerentur, ut aliò spectare non possent, Episcopi Constantinopolitani à Zenone & Justiniano Imperatoribus diploma extorquent, quo à Romano Pontifice primas acceperunt, immo & titulum Patriarchæ Oecumenici, quo ipse Justinianus Epiphanium honoravit. *in C. de summa Trin. l. 7.* idque ex eo prætextu factum, quod Patriarchæ Constantinopolitano in Concilio Chalcedonensi, omnia privilegia concessa dicerent, quæ Pontifici Romano, adeoque etiam titulum Universalis & Oecumenici. V. Gloss. *ad c. 1. d. 21.* quo titulo etiam Menas in Concilio Constantinopolit. alique Patriarchæ usi sunt, sed omnium arrogantissimè Joannes Neosteta, qui larvâ sanctitatis, & jejunii præsertim, gloriam captans, eò vanitatis devenerat, ut se unum, neminem alium verum Episcopum, sed Vicarios tantum Legatosque suos diceret. In quam impietatem juxtâ factumque acriter investus primò Pelagius II. Roman. Pontif. deinde Gregorius M Joannem, ejusque titulum insolentem planè execrati sunt, immo & hæresis postulârunt; nec multò post Joannes è vivis excessit, superstite tamen titulo, & in successores propagato. Donec Phocas Imperator Anno DCVI. Cyriaco Patriarchæ indignatus Ecclesiasticam immunitatem tuenti, hunc titulum ademit, decrevitque ad solum Romanum Pontificem spectare, Anastasio Bibliothecario teste in *Bonifacio III.* & Paulo Diac. *l. 4. de gest. Longobardor.* quæ causa hæreticis nostris fingendi fuit (quid enim aliud agant, veritate destitui?) Primatum Romani Pontificis à Phoca esse. Phocæ Heraclius in Imperium successit, qui Monotelismum amplexus, eoque in Pontifices Romanos parùm æquus, novam ad titulum Oecumenicum januam Patriarchis aperuit, donec tandem Photius privatis odiis in Pontificem Romanum incensus, ut supra diximus, præter titulum Oecumenici, etiam Primatum Ecclesiæ Christi invasit, abjectâ omni erga Romanam Ecclesiam obedientiâ, dictoque anathemate Pontifici Nicolao. Hæc ongo, hic progressus fuit ambitiosi hujus tituli, à quo Pontifices Pelagius & Gregorius, cum funestos eventus præfagirent, meritò abhorruerunt, illumque in herba præfocare conati sunt. V. eleganter P. Maymburg *l. 1. de schism. Grecor.*